

Ehkä koska päivä oli niin helteinen

Tätä peliä pelataan näin. Taso yksi: nosta paitaa ylös helmasta. Laske shortseja alemmas niin, etteivät ne kuitenkaan näytä siltä, että niitä on tahallaan laskettu. Taso kaksi, kävele ohi, hitaasti. Taso kolme, pysähdy kohdalle ja käännähdä nopeasti niin, että hiukset heilahtavat. Neljä, pudota jokin pieni esine ja kumarru nostamaan se maasta.

Istumme pöydässä. Reidet liimautuvat hikiseen muovituoliin, ja shortsien reunasta jää jälki ihoon. Juon Diet Mountain Dewia pahvituopista, jäätelöstä valuu noroja käsiin ja rinnuksille. Miia selaa puhelinta, Venla pyörittelee käsissään kulahtaneen teemapuiston mainosta, jonka kahville pysähtynyt perhe jätti viereiseen pöytään lähtiessään. Ikkunan takana kulkee iso tie, lomalaiset ovat alkaneet palata takaisin etelään pitkissä letkoissa, autot hurisevat ohi tasaisena, auringossa kimaltavana vanana. Ilma seisoo sisällä, huoltoaseman harvakseen avautuvan oven raosta kulkeutuu sisälle bensan katku.

Kato tätä, Miia sanoo. Takareisiin sattuu, kun kurotan häntä kohti ja iho irtoaa nopeasti tahmaisesta tuolista. Miian puhelimen näyttö on hajonnut pieniksi sirpaleiksi, raijotusten väleissä on ruskeaa nöyhtää. *Kato nyt mitä se tekee*.

Tyttö tuijottaa kameraan. Hänellä on päällään alusvaatteet ja hän asettelee puhelinta parempaan asentoon. Hän on polvillaan ja laulaa jotakin liikutellen huuliaan vain vähän. Hän kuljettaa käsiään pitkin vartaloaan. Hän liikuttaa lantiotaan ja vatsaansa kiemurrellen hitaasti. Hän ei lakkaa katsomasta meitä päin. Emme tiedä kuka hän on, Miia on saanut videon kaupungissa asuvalta serkultaan. Suussani sulava jäätelö tarttuu kitalakeen, Venla on punainen ja pyörittelee pieneksi palloksi tiivistynyttä esitettä käsissään eikä sano mitään. En voi lakata katsomasta.

Vanhat miehet lukevat nurkassa seiskaa ja nauravat naisten kuville, *tämänkö näkösiä hyö tätä nykyä ovat*, he tarkoittavat, että halvan mutta eivät sano. Joukko nuoria miehiä kivipestyissä farkuissa nojaa pelikoneisiin, nappuloiden hakkaamisesta kuuluu puuskissa kiihtyvä naputus. Keskimmäisen pöydän työmiehet likaisissa paidoissa tuijottavat Miian toppia, sitten minun shortseista tursuavia jalkojani. Venlan paidan läpi

näkyy puolimärät bikinit. Olemme istuneet keväällä seiskaluokalta päässeiden tyttöjen takana olevaan pöytään, emme sano sitä ääneen edes toisillemme, mutta yritämme opetella kaiken mitä he tekevät tietääksemme, miten meidän pian kuuluisi olla. *Läheppä nyt vittuun homo*, kuuluu pelikoneelta ja kaikki hörähtävät nauruun. Miia matkii naurua hiljaa, viereisen pöydän seiska mulkaisee meitä ja jupisee toiselle: *vitun penskat, nuita ei kyllä kannattas ärsyttää, nehä voi tehä iha mitä vaan.*

Venla liikehtii nopeasti, *laita se jo pois*, hän kiskoo puhelinta Miian kädestä irti.

Työmiehet taittavat kasaan rypistyneen lehden, jonka kannessa lukee SEKSIHELLE, he kalauttavat kahvikupit pöytään ja tekevät lähtöä, tuolit raahkautuvat lattiaa pitkin. Kun he kävelevät meidän kohdallamme, he sanovat kovaan ääneen toisilleen: *kaho nuillaki alakanu kannikat kasvaa* ja tekevät suullaan naksuttavaa ääntä kuin toppuuttelisivat vauhkoa hevosta. *Näkkeehän sen ko ei vuatetta oo löytynä piälle.* Seisova ilma alkaa oksettaa, kärpänen on löytänyt jostain pöytäämme pörräämään ja yrittää laskeutua kädelleni, Miia tunkee puhelinta taskuun, esitämme ettemme kuulleet mitään. Yritän juoda suuria kulauksia että henki kulkisi, mutta pahvituoppi lipeää syliini, hiilihapot pistelevät ohuella iholla.

Vessan lattialla on käsipaperiin huonosti kieritelty käytetty tamponi, ja joku on kirjoittanut seinään SENNI ON HUORA, katonrajan pieni ikkuna on jätetty auki, autojen humina kuuluu tänne saakka. Varis ilmestyy välillä ikkunan taakse raakkumaan. Pesen limaista sokerilitkua pois jaloistani, saippuaa vaahtoa lavuaarista lattialle. Venla etsii vähiten saastaista vessakoppia ja astuu reunimmaiseen yökkien, rikkinäinen lukko roikkuu lenksallaan ovesta kun hän kiskoo sitä kiinni, *kahtokeeki sitte ettei kukkaan vejä tätä auki.* Miia kuivaa limasta kastunutta toppia käsienkuivaajan alla, käsipaperit lentelevät laiskasti lattialla ilmapirran voimasta. Koko vessa tuntuu leviävän kauas ympärillemme ja me jäämme sen keskelle värisevän halogeenin alle, painava olo on täyttännyt koko huoneen. Olo siitä, millaiset vaatteet meillä on, millaisia me olemme, tissit, nauru, jonka kuulimme ja se, että Miia matki sitä, perseet, jotka eivät enää mahdu samoihin housuihin kuin ennen. Tyttö videolla, iltapäivälehdien naiset, ukot, se, millaista täällä on.

Seiskat tulevat sisään rytinällä ja avaavat ensimmäisenä eteen osuvan vessakopin oven. Venlan käsi lipeää kahvasta, ovi aukeaa ja hän peittää paljaat jalkansa ylävartalollaan. Seiskat repeävät, *ai tuollasiakii kalsareita vielä joku käyttää* ja työntävät oven takaisin kiinni.

Toinen heistä jää peilille, hän kääntelee kehoaan nähdäkseen itsensä jokaisesta kulmasta, ja ottaa kasvoilleen ilmeen jollaista hänellä ei ole milloinkaan muulloin. Hän ottaa kuvia puhelimellaan. Yritän vilkuilla häntä huomaamatta. Painan mieleeni miten

hän liikkuu, millaisia kuvia hän ottaa, miten hän katselee itseään. Seiskat huutelevat vessakopin ja kuivaajan mölyn yli toisilleen. *Tiitätsie sen pelin mitä Janika ja ne aina pelaa?* Venlan kopin reunan alta näkyy miten hän vispaa jalkaa paikoillaan ja odottaa, Miian paita on jo kuiva ja tuulettimen melu lakkaa äkisti. *No elä nyt tässä huua ko se ei oo mikkää lasten peli* ja vilkaisee meitä. Matka takaisin nurkkapöytään tuntuu hetki hetkeltä pidemmältä. Ajattelen ukkojen naksutusta. Ajattelen meitä kolmea, alakoulun koulumatkaa, jota emme koskaan enää tule kulkemaan ja sitä, miltä yläkoulun kenttä näyttää aamuisin kun kaikki ovat paikalla, mutta mikään ei ole vielä ole alkanut. Miten me seisomme kohta siellä emmekä tiedä mitä tehdä.

Seiskat lähtevät ja supisevat toisiinsa nojautuen, toinen heistä vilkaisee vielä taakseen oven liukuessa hitaasti kiinni heidän selkänsä takana, katsomme hetken toisiamme. *Ko se ei oo mikkää lasten peli*, äkkiä haluan meillekin oman pelin, jonkun, jonka me keksimme itse, pelin, jota mekin voimme pelata. Ovi pamahtaa kiinni, sen ääni kaikuu kaakeleilla.

Tätä peliä pelataan näin. Taso yksi: nosta paitaa ylös helmasta. Laske shortseja alemmas niin, etteivät ne kuitenkaan näytä siltä, että niitä on tahallaan laskettu.

Taso kaksi, kävele ohi, hitaasti.

Otan askeleen vessojen ovelta kohti huoltoaseman aulaa. Autollinen lomalaisia astuu sisään, ikäisemme pojat pysähtyvät tutkimaan jalkapallokortteja sylkevää automaattia muun perheen jatkaessa kireänä kohti kahvion linjastoa. Aulassa leijuu pannussa seisoneen kahvin painava haju, pelikone laulaa edelleen samassa nurkassa ja siellä nauretaan, suljen silmäni hetkeksi, ja katon lamput hehkuvat oransseina silmämunien mustassa pimeässä.

Kävelen poikien takaa tavallista hitaampaa tahtia. He ovat kumartuneet laitteen päälle ja puhuvat toisilleen lyhyin lausein.

Taso kaksi. Pysähdy kohdalle ja käännähdä nopeasti niin, että hiukset heilahtavat. Hiukseni ovat ohuet, polkkapituiset ja vielä järivedestä kosteat, heilautan niitä niin, että toisiinsa imeytyneet hiustupot lepattavat tönkköinä puolelta toiselle. Posket tuntuvat kuumilta. Miia ja Venla norikoilevat sivussa enkä tiedä, pidättelevätkö he intoa vai häpeää.

Taso kolme. Pudota jokin pieni esine ja kumarru nostamaan se maasta. Pudotan maahan taskusta löytyneen huulirasvan ja se vierii poikien jalkojen juureen. He kääntyvät vilkaisemaan minua, heidän kasvonsa ovat ilmeettömämmät kuin kenenkään tällä bensiksellä, enkä äkkiä tiedäkään mitä tehdä. Kävelen nopeasti takaisin Miian ja

Venlan luokse. Me nauramme ja muodostamme pienen, hermostuksesta ja helteestä hikisen piirin. Miia vilkuilee ympärilleen kuin tutkien ketkä kaikki kokivat saman kuin me, mutta kaikki täällä on ennallaan. Lintu on lentänyt vessan ikkunalta nokkimaan roskia huoltsikan edestä, se raahaa maahan pudonnutta hodarin käärettä nokassaan ja hyökkää välillä kohti ihmisiä, jotka kävelevät sen läheltä liian nopeasti, liian kovaan ääneen. Letka rekkoja ajaa parkkipaikan laidalle.

Neljä. Kävele rekkaparkin ohi ja vilkuta.

Keksimme uusia tasoja lennossa, ulkona henki kulkee ja kaikki on jännittävää, meitä naurattaa. Pieni tuuli käy kolmen viikon kuumuuden jälkeen, ja kaukana pilvet ovat alkaneet kerääntyä kasaan. Puikkelehdimme autojen välissä. Viisi. Pysy matalana, sulje silmät, nosta paita ylös ja näytä bikinit ikkunasta. Vasta sitten saa tarkistaa istuiko autossa ketään. Kuusi. Etsi liikkeellelähtevä auto, siirrä paino toiselle jalalle niin, että lantio vääntyy vinoon, ja nosta peukalo pystyyn liftaamisen merkiksi.

Seitsemän. Autollinen nuoria, paidattomia miehiä kaasuttaa meitä kohti, tööttää ja huutaa TÄSTÄKÖ NE PIENET VOSUT TYKKÄÄ, ikkunasta lentää päällemme kasa pieniä kolikoita, ne ropisevat sääriä pitkin ja terävät reunat tekevät kipeää. Auton renkaissa on violetit pölykapselit ja sen liukuvärjätty kattoikkuna on auki. Miia säikähtää tööttäämisen ääntä ja kaatuu maahan, Venla näyttää äkkiä heiveröiseltä ohimot hikisenä, topin toinen naru käsivarrelle pudonneena. En osaa muuta kuin seisoa paikoillani ja huomaa, että shortsien vetoketju on jäänyt puoliksi auki.

Tältä me näytämme, kun Venlan isä ajaa huoltoaseman pihaan.

Hän pysähtyy meidän kohdallemme ja tuijottaa meitä kuin ventovieraita aikuisia. Hänen leukansa on pingottunut ja silmät siristävät tavalla, joka saa ohimot näyttämään kireiltä. Hän ei sano mitään, kaikki jäätyy ja hidastuu. Vedämme paitojamme nopeasti alaspäin. Hän tarttuu Venlaa hiuksista ja vetää tätä autolle päin, Venla päästää vinkaisun ja kuulostaa hetken pieneltä eläimeltä. Hänen silmänsä ovat tyhjät ja me tiedämme, ettei Venla enää koskaan pelaa tätä peliä. Rukoilen mielessäni, ettei hänen isänsä soita äidilleni, vaikka aavistan ettei hän tule tekemään niin. Hän ei tule sanomaan tästä sanaakaan, kenellekään. Hän häpeää tyttärtään niin, että sulkee tämän huoneeseensa lopuksi lomaa, eikä meidän nimiämme mainita heillä enää.

Miian polvesta tihkuu verta, pumppaamme aulasta siihen käsidesiä ja Miia puree hampaita yhteen, kunnes kirvely lakkaa. *Ehkä ens kerran tehään tätä vähä jossaki muualla ko täällä*, hän toteaa, ja hetken kuvittelemme paikkaa kaukana tältä huoltoasemalta, tältä kirkonkylältä, kaukana huudoista ja limaisista tuoleista. Miia

hyppää pyöränsä selkään, tarakalta roikkuu märkä pyyhe kun hän heilauttaa kättään ja ajaa kotiin päin.

Huoltoaseman helteinen katku lipuu auton ikkunassa kauemmas ja kauemmas. Äiti kuuntelee musiikkia niin kovalla, että se peittää autosta kuuluvan oudon naputuksen, auto pitää aina sitä samaa ääntä, eikä kukaan ei ole korjaamassa sitä. Nyt ääni sekoittuu musiikkiin, *this is my church, this is where I heal my hurts*. Äiti painaa kaasua, tien varsilla makaa kuolleita eläimiä joiden aivot ovat alkaneet mädäntyä, suljen silmät ja pelikoneen valot välkkyvät seinissä, papat tuijottavat lehden naisia ja sitten meitä kun kävelemme kesävaatteissa ohi, jäätelö valuu rinnuksia pitkin, kolikko lentää auton ikkunasta päin, SENNI ON HUORA, *nuo voi tehdä iha mitä vaan, se ei oo mikkää lasten peli*. Kuvittelen mieleeni Miian ja Venlan, kuvittelen alakoulun viimeisen kaverikuvan, kuvittelen heidän päästävän irti kädestäni ja valuvan tahmaiseen hämäärään.

Jos joku olisi kysynyt, mitä me teimme ja miksi, en olisi osannut vastata. Ehkä koska kesä oli pitkä ja meillä oli aina tylsää. Ehkä koska me olimme tyhmiä. Ehkä koska me istuimme nurkassa viikkokausien helteessä mähmääntyneellä penkillä, ja nouseminen sieltä kaikkien silmien alle oli niin painavaa. Ehkä koska meidän käskettiin pelätä, emmekä me tienneet mitä. Ehkä koska olimme astumassa sokkona vieraaseen maailmaan. Ehkä siksi, että tyttö videolla teki niin ja me katsoimme häntä. Ehkä me halusimme tietää miltä se tuntuu. Ehkä koska se näytti meistä ihanalta.

Ehkä koska tiesimme jo, että yläkoulun kemianopettaja käski isotissisintä tyttöä nostamaan kynän, jonka hän itse tahallaan pudotti eteensä. Ehkä koska kaikki tiesivät sen, ja hän silti jatkoi työtään. Ehkä koska jos olimme vakavia, joku huusi että *hymyile tyttö hyvä, sie oot paljon nätimpi ko vähän hymyilet meille*. Ehkä koska ystävän isovelji käski tyttöä kuvaamaan videon itselleen. Ehkä koska hän mietti poikaa koko ajan ja halusi kokeilla. Ehkä koska seuraavana päivänä kaikki olivat nähneet ja he nauroivat.

Lakastuneiden niittykukkien haituvat lentävät ilmaan, ja paita on täynnä ruskeita pieniä ympyröitä, jotka maiti alkukesästä muodosti. Paidan helmasta roikkuu pitkiä hapsuja, joihin on kiinnitetty värikkäitä muovisia helmiä, vielä on kesä ja kehoni on äkkiä täynnä vimmaa ja se hengittää, sisään ja ulos. Veivaan auton ikkunan auki ja työnnän käden ulos, alkaa sataa pieniä harvoja pisaroita, vaikka aurinko vielä välkehtii pilvien takaa. Elokuun painava kuumuus, pakokaasun haju, hiuksia tarttuu poskeen sulaneeseen jäätelöön, heilutan päätäni musiikin tahtiin, tahmaan tarttuneet hiukset pitävät pistävää ääntä katkeillessaan yksi kerrallaan.

Jos kysyisit vuosien päästä, miksi me pelaamme sitä peliä edelleen, en tiedä mitä vastaisin. Ehkä koska olemme tottuneet siihen. Ehkä koska opimme pitämään siitä,

ehkä koska olemme unohtaneet edes tekevämme niin. Ehkä koska se vie meitä paikkoihin. Ehkä koska he saavat jatkaa, ehkä koska nauraminen on yksinkertaisempaa. Ehkä koska meiltä kysytään mitä meillä oli päällä, miksi kävelimme sitä reittiä niin myöhään, miksi emme vain lähteneet? Ehkä koska se tapahtui hiljalleen. Ehkä koska tätä peliä pelataan näin.

Matkalla pois henki kulkee kuin ei koskaan olisi kulkenut ennen, päivän viimeiset säteet yrittävät ulottua kaikkialle. Jalat liimautuvat taas yhteen hiestä ja ne tärisevät basson tahtiin auton penkkiä vasten, hiukset lentävät tuulen mukana, roikotan päätä ikkunasta, vauhti jatkaa jatkamistaan. Bensan ja helteen jälkeen alkavan sateen tuoksu, että me pystyimme siihen, että me olemme elossa, että me emme painuneet tahmean huoltoaseman nurkkaan ja jääneet sinne. Aurinko laskee loppukesän laskuaan ja maisema on hetken violetti. Tien ylittää nyt jo hylätyn kesäkissan hoiperteleva pentu, koko jono autoja jarruttaa äkkiä sen edessä.